

26/11-1976

Statsminister Odvar Nordli

Statsministerens spalte i Hamar Arbeiderblad og Glåmdalen 27/11-1976.

I det politiske liv er det vel de mest dramatiske hendelser som blir lagt ^{mest} merke til. Slik var det denne uke. Det var mye skriving i avisene og referater og intervjuer i radio og TV om oljeutbygging, og om den såkalte brevsaken. Men det er ikke så merkelig. Det er ikke så ofte en regjering stiller kabinettsspørsmål.

Men samme uke vedtok Stortinget budsjettet for flere departementer. Stortinget er jo midt i behandlingen av statsbudsjettet for neste år. Flere milliarder kroner dreide budsjett-sakene seg om. Selvsagt ble dette også omtalt, men ikke i så kraftige ordlag og ikke med så mye ståhei. Likevel er budsjettvedtakene meget viktige for hvilken utvikling vi får i Norge neste år. Og sett fra Regjeringsbygget må det være lov å si at budsjettbehandlingen i år går bra. Statsbudsjettet er på nesten 63 milliarder kroner. Selv om vi har en mindretallsregjering, er det ^{relativt små} beløp det er dissens om. Jeg unntar de par partiene som har så spesielle syn at de blir stående helt alene med sine budsjettforslag.

Utsiktene for neste år har både sine lyse og mindre lyse sider. Det vanskelige er at i enkelte næringer er ikke oppsvinget kommet så sterkt som en kunne vente. Enkelte bedrifter strir med å få solgt sine produkter. En del tusen mennesker står i fare for å være uten arbeid kortere eller lengre perioder. Regjeringen er sterkt opptatt av disse problemer, og arbeider med konkrete planer for å sikre så høy sysselsetting som mulig. Når vi sammenlikner oss med andre land, må vi si at vi har klart dette bra. Men vi kan ikke slå oss til ro med det. Full sysselsetting er og blir Regjeringens viktigste oppgave.

De lyse utsiktene blir vi varslet om fra OECD, - samarbeidsorganisasjonen for de industrialiserte land. OECD uttaler seg fritt og selvstendig om de enkelte lands økonomiske forhold. For noen dager siden kom meldingen derfra at

Norge vil få en øking i sitt nasjonalprodukt på om lag 7 prosent. ^{i (1976)} Det er høyere enn i de andre vest-europeiske land. Hvis disse tallene er tilnærmet riktig, kan vi altså se med fortrøstning på de aller nærmeste månedene.

Rundt om i kommunene strir de også med sine budsjetter for neste år. Noen kommuner har problemer med økonomien, andre er mer heldige. Men i alle kommuner foregår det et intenst arbeid for å bygge ut og forbedre det lokale samfunnet. Vi strever alle etter å skape et enda bedre land å leve i.

Som motto for vårt arbeid kunne vi sette: Vi vil skape et land med trygghet, solidaritet og livsstandard. Vårt mål er å skape trygghet for arbeid og inntekt, trygghet for de eldre, trygghet for de som føler seg i vanskelige situasjoner, trygghet for barn og ungdom i en vanskelig tid. Det er ikke så lett som det kan høre ut til.

Vi vil også som et parti utgått fra arbeiderbevegelsen alltid gjøre dette i solidaritet med andre. Vi kan aldri, slik som det heter i Peer Gynt, være oss selv nok. Vi må føle ansvaret for folk i andre landsdeler, solidaritet med folk i andre yrker og ikke å forglemme solidaritet med folk i utviklingsland.

Mange sier at vi i arbeiderbevegelsen er for opptatt av materielle goder. Det kan være noe i det. Folk i alminnelige kår må ofte streve hardt for å dekke de viktigste behov. Men når en ser seg omkring så vil en oppdage at vi også har overskudd til å delta i kulturell virksomhet i vid forstand. Musikk og sang florerer i foreninger, kor og orkestre. Andre kulturelle goder er vi også opptatt av. Adgang til friluftslivet og jakt- og fiskerettigheter opptar hundretusener av arbeidsfolk. Heldigvis har vanlige lønsmottakere etterhvert råd til å få sin andel av disse godene som vi ofte mener når vi snakker om livsstandard.

Det virker som om vi i Norge er heldige. Mens andre land har kolossale problemer med arbeidsløshet og svak vekst, klarer vi oss gjennom krisen. Vi har faktisk en stigning i levestandarden som er uvanlig. Spørsmålet er hvordan skal veksten fordeles ? Og hvem skal ha ansvaret for fordelingen ? Er det arbeiderbevegelsen med sitt vidt forgrenede organisasjonsliv i alle deler av landet og i alle yrker og med et felles samfunnssyn hvor vi føler ansvaret for hverandre. Eller er det en uklar gruppe med spesialinteresserte partier som ikke har noe samlet syn på hvordan utviklingen skal være ?

Svaret vil vi få den 12. september 1977.